

Dames, Me juffrouwen, Mijne Heren,

De heer Demeulenaere studeerde aan de Academie te Brugge. Heden is hij leraar tekenen aan het Hoger Technisch Instituut te Oostende.

Hij is een zeer bescheiden man die zich steeds achter de schermen, ver van alle uiterlijk vertoon heeft gehouden. Weliswaar een bescheiden maar inwendig, zenuwachtige, zenuw-gespannen man die in de geometrische vormgeving rust vindt:

"Alles wat innerlijk hartstochtelijk in hem beweegt, valt een wijle stil en vindt rust in z'n oeuvre: een ingehouden -beheerste ode aan het Vrouwelijk Schoon."

Het vrouwelijk lichaam -het naakt-betekent voor de kunstenaar een onuitputtelijke inspiratiebron en ... een toevlucht. De vormenwereld van het uniek-vrouwelijke tast hij af, ontbindt en bouwt hij op en als een kind met sublieme blokjes, krijgen de figuren onder zijn handen en dit door zoeken langzaam gestalte. Hij beoogt een expressie die door het geometrisch lijnenspel transparante aanwezigheid wordt. Nooit verlaat hij geheel het figuratieve. In het abstract-lineaire blijft altijd de reminiscentie aan de vrouwelijke-lijnen-structuur van het vrouwelijk schoon, getransfigureerd door lichte, gevarieerde kleuren.

In glassies - dus doorschijnbare lagen - blijft het "vrouwelijk lichaam-lijnenspel" onwezenlijk en onvatbaar. Figuren stijgen uit kubussen en balken op en worden stilzwingen en rust in een ruimte van azuur-blauw of zacht-rood fluweel. Ze zijn soms monumentale aanwezigheid.

Man en vrouw, azuur-blauw, tronen als sfinxen temidden een geometrisch spiegellabyrint. De

doorschijnbaar bijna, om de geometrische vormen te bekemtonen die in gesublimeerde vormen terugkeren: getransfigureerde geometrica. Het onwezenlijke en het vreemde waarin het naakt zich beweegt of onbeweeglijk staat wordt benadrukt door blauw-banden-lijsten waarin de kunstenaar de figuren vat: een echt toneeldecor waarop zijn figuren evolueren. Hiermee beklemtoont hij het diepte- en vreemdingseffect.

Zo is leven "PROJECTIE" in een geometrische ruimte die zelf door een doek gedragen wordt en dit door bundels licht spots van verschillende toonaarden die van het gebeuren een fascinerend schouwspel maken. Spots op een scene waarvan de acteurs en acrices in geometrie gehuld de sfinxen zijn. Het samen-zijn van man en vrouw wordt door zware fluwelen toneelgordijnen omarming en dit door de beschermende aanwezigheid van perzik-fluweelachtige tinten.

De kunstenaar Demeulenaere evolueerde in zijn oeuvre naar meer licht, meer klare tinten, meer hoopgevend licht valt erin te bespeuren.

Een figuur in een kristallen kubus, donkerblauw van kleur, omlijnd door wit-grijze inkervingen die de ruimte zeer tastbaar maken, wordt het symbool van verre, zeer verre onbereikbaarheid van het vrouwelijk, wezens en figuren die in sublieme vormen doorheen de ruimte zich bewegen.

De Meulenaere, een kunstenaar, die door een voortdurende beheersing, die waakzaam moet blijven, zichzelf in toom houdt en dit door een techniek in de figuratie die hem de illusie schenkt, de zachte

dan, van bevrediging en macht.

We zouden het hem echter zelf moeten vragen...

Zijn beeldhouwkunst is een voortzetting van zijn picturale kunst maar dan in de ruimte met een ander materie en andere dimensies en problemen eigen aan die specifieke materiebehandeling. Dezelfde thema-en problematiek komen er echter in terug.

Zijn kunst schenkt hemzelf rust en is voor een streling voor het oog, een oog gericht op het eeuwige raadsel van de Schoonheid.

Maar voor dat raadsel laat ik U alleen. Echter niet zonder U een aangenaam tocht toe te wensen en...

een aangename avond

vrijdagavond, 6 mei 1977

The Clipper.

Herinnering aan een aangename namiddag,
een prettig gesprek: de stemmen van Jij!

